

LIBRIS We know books
ALEC BLENCHÉ

JURNALUL unui FOTBALIST DE BUZUNAR

Tactici, texte
și tobogane

Cartea a treia

LITERA

București

Cuprins

În camera cu conserve, la lumina de la telefon	5
În cortul lui Oli, ghemuit la lumina steluțelor	9
Înapoi la birou, câteodată scriu ca un copil normal	16
Cu părul vâlvoi, încercând să par un fotbalist în pas cu moda	36
Sub pat, cu lanterna de la telefon	40
În garaj, pe o ladă de lemn	47
Călare pe gard, cu picioarele atârănând spre stradă, scriind despre ziua de ieri	56
În pijama, cu papucii cu rățuște primiți de la bunica în picioare	58
În șifonierul din hol, printre geaci de iarnă	67
Pe scările din fața școlii, cu spatele la ușă și jurnalul pe genunchi	79
Pe trambulina din curte, sărind când ușor, când tare	92

ZIUA 10	106
ZIUA 9	113
ZIUA 8	127
ZIUA 8 și un pic	132
ZIUA 8 și încă un pic	136
ZIUA 8 și patru picuri	142
ZIUA 8 și cinci picuri	149
ZIUA 8 și șase picuri	155
ZIUA 7	160
ZIUA 6	169
ZIUA 5	174
ZIUA 4	179
ZIUA 3	188
ZIUA 2	195
ZIUA 1	207
ZIUA 0	228
EPILOG	

Pe un șezlong la Aqua Galaxy, cu jurnalul pe burtă
și părul ud 269

Cu capul sub pernă și fundul în aer 274

We know
books

În cămara cu conserve, la lumina de la telefon

Salut. Mă numesc Tudor. Tudor Pelin. Am unsprezece ani, picioare zdravene, viteză bună și un talent special pentru a ajunge în situații... complicate.

De exemplu, acum scriu în cămara cu conserve. E întuneric, miroase a varză murată, deci nu e cel mai confortabil birou din lume. Dar e singurul loc din casă unde Oli nu intră.

Motivul oficial, declarat de ea cu toată seriozitatea: „CĂMALA MILOASE ULÂT ȘI VALZA E DESCUCĂTOALE”, adică... înțelegeți voi.

Acum, de ce mă aflu aici de fapt: Oli a organizat astăzi PECTACOLUL DE CILC AL FAMILIEI PELIN, în care eu urma să fiu OMUL CALE ALUNCĂ CU CEVA ÎN SUS, Gogoasă urma să fie TIGUL ÎMBÂNZIT, iar mama și tata „PUBIC CU APAUZE”. Ei bine, mama și tata au acceptat rolul. Dar eu și Gogoasă ne-am ascuns în cămară. Bine, ascuns e un fel de a spune... mai degrabă ne-am baricadat înăuntru.

Prin ușa întredeschisă o aud pe Oli afară, negociind cu tata:

- TATA, TUDO NU VLEA SĂ FIE OMUL CU ALUNCATUL!
- Poate Tudor e obosit, Oli.
- DAL EU AM NEVOIE DE EL! CINE ALUNCĂ CU GOGOĂȚĂ ÎN

SUS?

– ...ce?

– TIGUL ZBULĂTOOOOL, TATA! E CEL MAI TALE NUMĂL
DIN PECTACOL!

Gogoasă a tresărit la auzul cuvântului „zburător”.

L-am privit și i-am făcut semn că e în siguranță, dar nu a părut prea convins.

Hai să revenim totuși. Cum spuneam, mă numesc Tudor Pelin și acesta e al treilea jurnal pe care îl scriu. Dacă le-ați citit pe primele două... bună ziua, bine ați revenit, știți deja cine suntem. Dacă nu le-ați citit... ahhhh!

De ce nu?

Serios. De ce?

Bine, nu contează. Vă fac un rezumat. Versiunea scurtă, din camera cu conserve, cu Gogoasă tremurând la mine în brațe.

CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN PRIMELE DOUĂ JURNALE

(consemnat de Tudor Pelin, căpitan, mijlocăș, și persoana care scrie cel mai des în locuri neobișnuite)

**Ce credeam
că se va întâmpla**

**Ce s-a întâmplat
de fapt**

Vom pierde toate
meciurile.

Am ajuns în finală.

Mara nu se va potrivi
în echipă.

Mara e cea mai tare
dintre noi.

Nea Titi nu știe mare
lucru.

Nea Titi știe tot.

Vali nu va apăra
niciodată nimic.

Vali a apărut
penaltiurile cruciale.

Mircea e cel mai
enervant din echipă.

Mircea e în continuare
enervant, dar e al nostru.

Gabi e mai interesat de
mâncare decât de fotbal.

Gabi e în continuare mai
interesat de mâncare decât
de fotbal, dar măcar acum
aleargă.

Gogoășă e doar
un hamster.

Gogoășă e în continuare
doar un hamster...
sau cine știe...

Iar acum, suntem în finala Cupei Prieteniei. Noi. Fotbaliștii
de Buzunar — echipa pe care nimeni nu o lua în serios.

Adversarii din finală? Titanii. Trei dintre ei se antrenează la o academie de fotbal adevărată de cinci ori pe săptămână. Căpitanul lor a dat un gol de la 15 metri cu o precizie care a făcut tribunele să tacă și pe Vali să se gândească serios să plece în vacanță în ziua meciului.

Dar despre asta veți citi îndată.

Mai întâi, trebuie să ies din cămară.

– TUDO! o aud pe Oli urlând prin ușă. TATA ZICE CĂ POT SĂ-ȚI BAT LA UȘĂ DE ZECE OLI!

Încep să număr în gând. Unu. Doi. Trei... și am zbughit-o...

Cuvântul „cămară” vine din latinescul camera, care înseamnă „cameră boltită”. Romanii își țineau acolo proviziile, vinul și lucrurile prețioase. Nimeni nu a scris în nicio carte de istorie de vreun roman care s-a ascuns acolo de sora lui de trei ani. Tudor Pelin a remediat acest lucru. Aștept Premiul Nobel pentru Istorie.

We know
that

În cortul lui Oli, ghemuit la lumina steluțelor

După victoria MIRACULOASĂ din semifinală împotriva Leilor Neînfricați, m-am ciupit de vreo douăzeci de ori să mă asigur că nu visez. **Fotbaliștii de Buzunar – adică NOI! – urmau să joace în FINALA Cupei Prieteniei!** Era mai greu de crezut decât atunci când Oli mi-a spus că Gogoășă poate vorbi pe limba oamenilor, dar doar atunci când nu e nimeni în cameră. (..TUDO, GOGOĂȘĂ MI-A SPUS CĂ TE IUBEȘTE, DAL NU ȘTIE CUM SĂ-ȚI SPUNĂ!)

Înainte de marele meci însă, nea Titi a insistat să mergem să vedem a doua semifinală. „Ca să studiem adversarul”, a zis el. Adică, pe românește, să ne SPERIEM DE O SĂ NE CADĂ PĂRUL văzând cât de buni sunt ceilalți.

– Fotbalul înseamnă să-ți cunoști adversarii la fel de bine ca pe tine însuși, ne-a explicat el, în timp ce ne adunam cu toții pe băncile din tribune. Ca să poți câștiga împotriva cuiva, trebuie mai întâi să știi cu cine te lupți.

În acea zi, pe terenul școlii, urma să se joace a doua semifinală între Titani și Șoimi. Toată lumea știa că Titanii erau cei mai buni. Trei dintre jucători erau legitimați la Academia de Fotbal Gheorghe Hagi din Constanța, ceea ce îi făcea fotbaliști adevărați în ochii noștri... ca și cum Messi, Ronaldo și Haaland ar fi venit să joace la noi în curte.

Pentru acest eveniment, nea Titi a adus pentru toți niște **sendvișuri sănătoase**, pregătite de sora lui, și câte o sticlă de apă cu lămâie și mentă – „băutura campionilor”, cum o numea el. Gabi și-a privit sendvișul de parcă ar fi fost o comoară misterioasă.

– SENDVIȘ! a strigat el, apucând pachetul cu ambele mâini. CE ARE ÎNĂUNTRU?

– Avocado, ou, spanac și roșii, a răspuns nea Titi. Gabi s-a oprit.

– Și... ketchup?

– Nu.

– Puțin?

– Nu.

– Undeva la fund?

– Nu, Gabi.

Gabi a oftat lung și a mușcat cu o oarecare dezamăgire. A mestecat încet. A mai mestecat o dată. Apoi ochii i s-au mărit.

– Eeee... bunicel, a zis el, cu o expresie de om care nu vrea să recunoască în ruptul capului că îi place.

REAȚII DIFERITE LA SENDVIȘURILE SĂNĂTOASE:

GABI: Privește sendvișul ca pe o comoară.

ROBERT: Încearcă să-l aranjeze artistic pentru o poză pe Instagram.

VALI: Verifică de trei ori dacă nu are insecte.

MIRCEA: Îl mănâncă rapid și cere încă unul ca să pară mai sportiv în fața adversarilor.

MARA: Îl refuză cu politețe, ea nu mănâncă decât culegeri de matematică.

TUDOR (EU): Mă prefac că-mi place, dar visez în secret la o pizza.

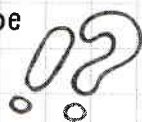
Meciul a început, și în mai puțin de două minute, am înțeles de ce toată lumea se temea de Titani. Erau **ULUITORI!** Se mișcau ca o singură ființă, pasele lor erau perfecte, șuturile precise, iar driblingurile lor păreau luate direct din videoclipurile cu Messi pe care le urmăream pe YouTube la 2 dimineața când nu puteam să dorm.

– WOW! a exclamat Vali, cu gura plină. Cum pot alerga așa repede? Parcă au motoare la picioare!

Căpitanul lor, Andrei Munteanu, era cel mai impresionant. Înalt, bine făcut, cu un control al mingii care părea că nu e de pe lumea asta. La un moment dat, a driblat trei adversari fără să pară că face vreun efort, apoi a trimis mingea în vinclu, de la vreo 15 metri.

– Țsta e **EXTRATERESTRU!** a șoptit Gabi, aproape scăpând sendvișul din mână. Cum o să jucăm noi împotriva LOR?

– Poate nu va fi nevoie, a sugerat Vali, încercând să pară optimist. Poate că... o să se îmbolnăvească toți înainte de finală...

– VALI! am strigat noi într-un glas.

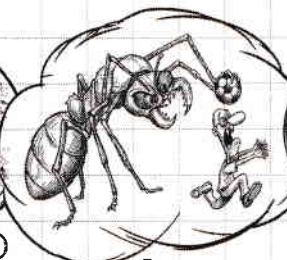
– Ce? Doar spuneam... am auzit că umblă gripa prin cartier...

SPERANȚELE LUI VALI PENTRU FINALĂ:

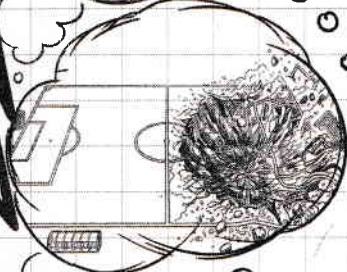
Titani se îmbolnăvesc
cu toții de gripă.

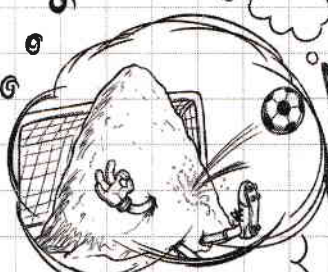
Se anulează finala
din cauza unei invazii
de furnici uriașe.

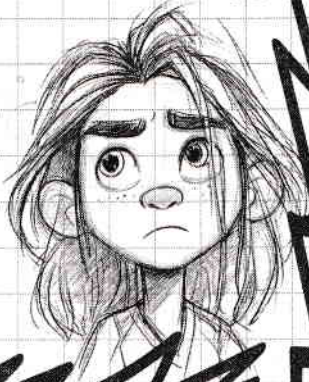
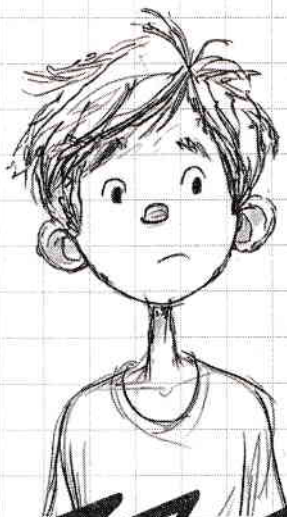
Titani se hotărăsc brusc
să devină balerini și
renunță la fotbal.

Un asteroid lovește
terenul (dar DOAR
jumătatea
adversarilor).

O furtună de nisip
ți acoperă poarta și
Titani nu pot da
niciun gol.

În timpul pauzei, atmosfera în „tabăra” noastră era mai sumbră decât atunci când mama a anunțat că vom avea doar broccoli la cină timp de o săptămână. Ne bântuia pe toți aceeași întrebare, deși niciunul nu îndrăznea să o spună cu voce tare: Cum am putea noi, o echipă de începători, să concurăm cu niște băieți care păreau că s-au născut cu mingea lipită de picior?

Nea Titi ne-a observat expresiile descurajate și a zâmbit misterios.

– Vă sperie ce vedeți? a întrebat el, arătând spre teren.

Am dat cu toții din cap, neputincioși, ca o adunătură de păpuși de lemn cu gât din arc.

– Bun! a exclamat el, spre surprinderea noastră.

Frica e sănătoasă când o folosești ca motivație, nu ca scuză. Titanii sunt buni, chiar foarte buni. Dar știți ce au ei și voi nu?

– Talent? a sugerat Robert.

– Înălțime? a adăugat Gabi.

– Viteză? a continuat Vali.

– Experiență? a completat Mara.

